

ကျွန်တော်သည် ဆေးပညာသင်ကြားရေးလောကတွင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ပြီ
ဖြစ်ပါသည်။ ဆေးတဗ္ဗုသိုလ် (၁)၊ ဆေးတဗ္ဗုသိုလ် (၂)၊ ဆေးတဗ္ဗုသိုလ် – မွန်လေး၊ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်မှုတဗ္ဗုသိုလ်
များတွင် ရောဂါးဖေဒသဘာသာရပ် သင်ကြားပို့ချဲခဲ့ရာ ယခုအတောက် ကျောင်းသားလျင်ယူး၏ အခက်အခဲကို ကောင်းစွာ
နားလည်သော်လည်း ဆေးပညာဝါဘာရများသည် အကိုလိပ်စာပေဝါဘာရစစ်စစ်မဟုတ်ဘဲ ဂရိစိ၊
လက်တင်ဝါဘာရများမှ ဆင်းသက်လာခြင်းဖြစ်ရာ သာမန်အကိုလိပ်စာ ဖတ်ရုံဖျူးဖြင့် ရှင်းလင်းစွာသော်လည်း ဖြစ်ရန်
မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဆရာတိုးစိန်ဝင်း၏ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်းဖြင့် ဆေးပညာဝါဘာရများကို အခြေခံတည်ဆောက်
ပုံနှင့်တကွ ဝါဘာရအရင်းအမြစ်တို့ကိုပါ နားလည်သော်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

ပါမောက္ခားအောင်ကြီး

ထိစွဲကတည်းက ဆရာတာများ တတစ်အုပ်ဖြစ်လာခဲ့ပါက အကျိုးရှိပေအံ့ဟု မိမိစိတ်ကျုံယဉ်ဖူး၏။ ဆရာ
တွင်လည်း အလားတူရည်စုံချက်ရှိပုံရ၏။ ဆရာအားထုတ်မှုသည် ဆေးပညာဝါဘာရများကို အဘိဓာန်တစ်အုပ်မှာ
အပို့ပွားယူဖွင့်ပေးခြင်းမဟုတ်။ ဆေးပညာဝါဘာရတို့အဖြင့် နှီးနှံယူရာ သာသာရပ်များအတွက် စကားလုံးအရင်းအမြစ်
များကို ဆစ်ပိုင်းပြ၏။ တစ်ခုချင်းမှ တစ်စုတစ်ဝေး၊ တစ်လုံး၊ တစ်ကြောင်းဖြစ်လာသောအခါ အနုက်ဖွင့်ပုံကွန်ချက်ကို
ပြ၏။ ထိုကွန်ချက်ဖြင့် ဆေးပညာဝါဘာရများ၏ အသုံးချဖောက်ပြုပြ၏။ ဆေးချွှန်းစာရေးရာတွင်သုံးသော အတိုကောက်
ဝါဘာရများကိုလည်း ပြည့်စုံစွာဖောက်ပြုပါသည်။ အချို့ဆိုပါက ရှေးကျေလွန်းသဖြင့် ယခုသမားတော်ပေါက်စဆိုလျင်
သုံးဖူး၊ ဉာဏ်ဖူး၊ မြင်ဖူးအံ့စာတင်း။ ထို့အတွက် လူနာမှုတ်တမ်း၊ လူနာလွှဲစာများတွင် မိမိတို့ဆရာဝန်များ သုံးလေ့ရှိ သည့်
သက်တများကိုလည်း ဖော်ပြထားပါသည်။

ယခု ဆရာတိုးစိန်ဝင်း ကြိုးပမ်းအားထုတ်ထားသော စာစုများသည် ဆေးပညာလောကတွင်ရော၊ မြန်မာစာပေ
လောကြုံပါ မတွေ့ရဖူးသေးသော စာစုအမျိုးအစား အသစ်တစ်ရိပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာစုများသည် လူ၊ တိရှိချွှန်
ပြုစကားသောင့်ရောက်ရသောပညာ၊ ထိပြုစကားသောင့်ရောက်မှုကို အထောက်အကြပြစ်စေသောပညာ၊ နှီးနှံယူရာပညာ
များကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင်ယူနေကြသော အသက်မွေးဝစ်းကောင်းပညာရှင်များ ဆောင်ထားသင့်ကြသည်
မရှိမဖြစ်စာစုများ ဖြစ်ကြပါသည်။